

Розділ 1

Вони прийшли по мене без попередження.

Це був просто черговий перший день у новій школі. Так часто трапляється, коли ти з мамою постійно на втіках. Я вже й не згадаю, скільки в мене було загалом перших днів, але то був рік, коли я відвідувала десять різних шкіл, і він видався найгіршим. Зранку була економіка, і я мала конспектувати щось там про попит і пропозицію, але натомість заховала під партою телефон і одну за одною читала всілякі погані новини.

Експерти кажуть, що наступна рецесія почнеться раніше, ніж очікувалося. Національні бізнес-економісти прогнозують, що через підвищення відсоткових ставок...

Дивну зимову погоду на південному заході США не можна пояснити зміною клімату. Ці мінливі погодні умови не пов'язані з...

Поліція знову просить громадськість про допомогу у справі зниклої дівчинки-підлітка із Санта-Ани. Фенікс Сін востаннє бачили, коли вона виходила зі школи рівно рік тому...

Зірка реаліті-шоу в епіцентрі чергового скандалу: звинувачується в зраді дівчині, з якою він мав довготривалі стосунки...

Підлогою пробіг блискучий чорний жук, по-гойдуючи вусиками. «Що ти тут робиш, друже?» Він зупинився, ніби помітив, що я спостерігаю за ним, але зрештою втік у дірку під стіною. От якби й мені зробити так само. Я відчайдушно хотіла забратися звідси. Старша школа — повний відстій, незалежно від того, чи живеш ти з народження в одному місті, чи щойно переїхав, як-от ми. Я хотіла вирватися звідси.

Як сказала б моя мама: «Будь обережною зі своїми бажаннями».

Перервавши урок, тріскучий голос із системи оповіщення повідомив: «Чи не могла б Марія Джозефіна Робертсон-Родрігес зайти до кабінету директора, якщо її ласка?».

Я впустила олівець і випросталася за партою. Це могло означати лише одне: мама забере мене раніше. Так рано? Чому? Невже знову те саме?

Вчитель, чиє ім'я я ще навіть не встигла запам'ятати, кивнув мені. Голови всіх учнів повернулися в мій бік. «Он іде новенька», — думали вони. Намагаючись видаватися незворушною, я запхнула телефон у кишеню, взяла свій пошарпаний рюкзак і підвелася, щоб вийти з класу. Позаду мене вчитель продовжив розповідь із того місця, на якому його перебили: «Якщо пропозиція зменшиться, то...».

Двері за спиною зачинилися, після чого я довгим-предовгим порожнім коридором посунула до кабінету директора. За стіною класу почулися приглушені балачки, ну, і ще заскреготів стілець по лінолеуму.

Я вважала, що йду у правильному напрямку. Я була в цьому впевнена, адже прийшла цим шляхом від кабінету директора у клас лише кілька годин тому. Але чомусь здавалося, що коридор надто вже довго тягнеться. Якийсь він нескінченний. Гм-м.

Наді мною з тихим потріскуванням забликала флуоресцентна лампа.

А потім усе стихло: ані тобі рипучих стільців, ані приглушених голосів. Усі класи навколо мене здавалися темними й порожніми. «Напевно, в цей час немає занять, — втішила я себе. — Або всі зібралися в медіацентрі. Нічого страшного в цьому немає, правда ж?»

Навіть мої кроки здавалися гучнішими й дзвінко відлунювали в мене у вухах. Я почувалася дивно, неприродно, абсолютно самотньо.

Овва... Мабуть, я просто я опинилася в незнайомому місці, тому й почувалася не у своїй тарілці. Та це пусте. Все буде гаразд. Я все одно вирішила йти звідси. Через кілька хвилин я опинюся вдома.

Десь за моєю спиною грюкнули двері. Я обернулася, але нікого не помітила. Мое серце забилося швидше.

Знову поглянула вперед і побачила, що коридор тягнеться так само далеко, як і тоді, коли я тільки вийшла з класу. От дідько!

Почувся ляскіт, ніби десь продірявили повітряну кульку. Я закрутила головою на всі боки, відчуючи, що мене ось-ось знудить. Раптом світло позаду згасло. Тепер біля мого класу непроглядна темрява. В одну мить, наче за принципом доміно, лампи

почали гаснути одна за одною й клята темрява дісталася до мене. Звуки навколо ставали дедалі гучнішими й різкішими. Лампочки лускалися одна за одною, скло сипалося на підлогу.

Я побігла у напрямку кабінету.

Це таки сталося.

Саме те, про що моя мама попереджала мене роками.

Прямо тут. Просто зараз.

Я мчала так швидко, що вже не відчувала ніг під собою. У голові крутилася лише одна думка: «Треба забиратися звідси!».

Потім усе потемніло. Очі не встигли адаптуватися до темряви, проте, хоч я і гадки не мала, що там, попереду, та все одно не спинялася. Ось-ось уже кінець коридору, і я вже десь біля директорського кабінету, поруч із виходом. Кабінет має бути прямо за рогом. Але де люди? Так, можливо, всіх огорнула п'ятьма, але чому навколо така мертва тиша? Не чути жодного вчителя, який велів би своїм учням заспокоїтися, жодного оголошення по системі оповіщення, жодного сигналу тривоги. Анітелень.

Чути лише, як я біжу в темряві.

Попереду якийсь легкий рух. Фігури, схожі на тіні. Шестеро чи більше. Ледь-ледь підсвічені тьмяним світлом, яке проникає крізь вхідні двері ліворуч від них. Від серця одразу відлягло. Зрештою, я тут не одна. Звісно ж, ні. Чому я взагалі запанікувала? Це просто відключення світла, а персонал вийшов перевірити, як почуввається решта учнів. Захекана, я пригальмувала, у боці поколювало.

Фігури завмерли, перестали рухатися. Здавалося, вони давно чекають на мене тут, у кінці коридору.

— Що сталося? — запитала я, намагаючись віддихатися.

Мовчання.

— Е-е-е, мене ж покликали до директора?

Поки я підходила ближче, їхні тіла та обличчя набували форми.

Ох, вони точно не працювали в школі. Це не вчителі. Не адміністрація. І не учні.

У них вузькі обличчя з гострими рисами й бездоганною шкірою. Невисокі тулуби з довгими кінцівками, вкриті невиразними чорними мантіями.

Я одразу зрозуміла, хто вони такі. Більше того, я знала, що вони таке. Енканто. Їх ще називають феями, але мовою мого батька вони звуться саме *encantos* або *engkantos*. Магічні істоти, приховані від світу людей. Існує багато різних підвидів: дівати — лісові та гірські духи жіночої статі, зовні схожі на людей, та двенди — схожі на гномів. А ці переважно були мундунтугами, тобто мисливцями.

Один із них зробив крок уперед. Темне волосся закручувалося під його гострими вухами.

— У нас обмаль часу, — промовив він мелодійним шепотом. — Ваш батько, король, мертвий, а вам загрожує смертельна небезпека. Ми здатні захистити вас, але ви мусите піти з нами.

— Прямо зараз, негайно? — це все, що я змогла пробелькотіти. Голова пішла обертом. *Мій батько мертвий, я в небезпеці, треба піти з ними.*

Ні, спочатку краще поговорити з мамою. Від чого, от питання, ми з нею втікали все життя? Від батькового світу. А тепер цей його світ вийшов із мороку і дістав мене.

— Часу обмаль, — наполягав інший. Двоє зробили крок до мене.

Перший знову повторив сказане:

— Рушайте з нами. Зараз же.

— Але моя мама... — почала я. — Я не можу піти без неї. Вона повинна знати, де я і що зі мною.

Хтось із тих двох узяв мене за руку.

— Ви мусите, — заявила істота. — Вони скоро придуть сюди. — Коли вона простягнула до мене руку, поли мантиї розкрилися, відкриваючи мерехтливе райдужне крило, складене на спині.

Значить, істота з льотного батальйону. Отже, по мене прислали найкращих мисливців.

— Гарзд, — повільно мовила я. — А як же...

— Вашій матері про все повідомлять, — істота занепокоєно озирнулася на інших.

Головний знову заговорив.

— Звісно ж, повідомлять. Тепер ідіть за...

Перш ніж він устиг договорити, будівля затремтіла від повітряного удару, і гігантський вихор увірвався в приміщення. Усі затулили очі й так і застигли на місці, ошелешені бурєю.

Отямившись, мисливиця смикнула мене за руку й заволатала на весь коридор:

— Тікаймо!

Та щойно ми зрушили з місця, істота відсахнулася від мене й ніби розчинилася у повітрі.

Тим часом буря припинилася, і з вихору вималювалася нова група фей — патіанаки з гострими зубами, мерехтливою шкірою і чорними, блискучими, як у ворона, крилами. Найжорстокіші й найбільш безжальні воїни-енканто. Мое тіло пробрали дрижаки.

Тепер я побачила, що мисливиця, яка перед тим тримала мене за руку, непорушно лежить на підлозі. Один із патіанаків стояв поруч, і його меч був устромлений прямо в її тулуб.

Геть перелякана, я позадкувала, гарячково міркуючи, у який бік краще тікати. Та хоч куди падав мій погляд, усюди було повно патіанаків, і вони постійно прибували.

Певна річ, вони не стояли без діла, а нищили батальйон крилатих мундунтугів із безжальною вправністю.

Краще вже повернутися назад у темний коридор, аніж дивитися на цю чортівню.

Я розвернулася, готова втікати, але тієї ж миті мене схопили чієсь сильні руки.